

John Sandford

Het schandaal

A.W. Bruna Uitgevers

1

Kraak.

Tubbs lag te dutten op de bank, half slapend, half wakker, met de opengeslagen *Star Tribune* over zijn gezicht. Het plafondlicht was nog aan, want eenmaal op de bank neergestort was hij te moe geweest om weer op te staan en het uit te doen. Hij begreep het krakende geluid meer dan dat hij het registreerde: er was iemand binnen. Maar er had niemand op de deur geklopt.

Tubbs was ‘van de politiek’.

In zijn geval was dat de best mogelijke omschrijving van wat hij deed. Hij was geen politicus en had geen specifieke functie, maar hij deed wel politieke klussen, als rechterhand van de senator, van Minnesota of welke andere staat ook, als lobbyist voor een of andere commissie, of als campagneleider voor de een of de ander. En die een of de ander was bijna altijd een democraat.

Hij was begonnen bij Jimmy Carter in '76, op achttienjarige leeftijd, was de club trouw gebleven tot '98, toen hij had meegewerkt aan de politieke muiterij van Jesse Ventura, en was daarna weer snel teruggegaan naar de democraten. Hij had zijn leven lang niets anders gedaan.

Hij was een politieke regelaar, een fixer.

Soms was hij loopjongen.

En af en toe, zoals nu, was hij een gespannen, niet zo heel competente chanteur.

Tubbs sliep gewoonlijk in de kleinste van zijn twee slaapkamers. De andere kamer was zijn kantoor, waar chaos heerste, de vloer bezaaid met stapels polls, rapporten en tijdschriften en vier overvolle archiefkasten tegen de wand. Op zijn bureau, te midden van nog meer stapels papieren, stond een Apple iMac. Naast het bureau, op de vloer, stonden de kast van een Mac Pro, een breedbeeldmonitor en een afgedankte Sony-

desktop. De boekenplanken boven de radiator waren volgestouwd met dozen vol 3,5 inch-diskettes, bewaard uit gemakzucht, want hij wist allang niet meer wat erop stond.

Het bureau had vier laden. In de ene lagen de papieren van zijn huidige klus en zijn belastingpapieren, de overige drie werden in beslag genomen door de gebruikelijke kantoorrommel: enveloppen, briefpapier, gele blocnotes, nietmachines, elastiekjes, doosjes punaises, Post-it-blokjes, een schaar, diverse nagelknippertjes, puntenslijpers, visitekaartjes, een twintigtal pennen, vijf of zes koffiemokken van politieke campagnes en lobbyistengroepen, en een kluwen computerkabels.

Hij had twee printers: een professionele Canon-kantoorprinter en een Brother 4-in-1, waarmee hij kon faxen, kopiëren, scannen en printen.

Aan de wand boven zijn bureau hingen drie kleine 30 inch-tv's, zodat hij op zijn iMac kon werken en tegelijkertijd naar C-SPAN, Fox en CNN kon kijken. En aan de wand in de woonkamer, tegenover de bank waarop hij nu een dutje lag te doen, hing een grote, 60 inch-led-tv.

Kraak.

Deze keer opende hij zijn ogen.

Tubbs pakte zijn mobiele telefoon van de salontafel, drukte op het knopje aan de bovenkant en keek hoe laat het was: 3.15 uur. Hij had wel vaker bezoek gehad om kwart over drie 's nachts, maar altijd pas nadat hij op de elektrische opener van de voordeur van het appartementengebouw had gedrukt. Hij fronste zijn wenkbrauwen, kwam overeind, luisterde en smakte een paar keer met zijn lippen. Hij had een smaak in zijn mond alsof er een kip in had gescheten en de kamer rook naar koude chili.

Toen ging de bel: een gedempt *dingdong*. Niet de zoemer van de hoofdingang, die een doordringend *wèèèè* produceerde, maar de deurbel van zijn appartement. Tubbs zwaaide zijn benen van de bank en dacht: de buurvrouw. Het zou mevrouw Thomas R. Jefferson wel weer zijn. Soms raakte ze 's nachts in de war, ging ze op zoek naar haar overleden echtgenoot en het was al een paar keer voorgekomen dat ze zichzelf had buitengesloten.

Tubbs slofte op zijn sokken naar de voordeur. Hij was lang en broodmager, ondanks een leven vol recepties, liefdadigheidsdinners en stress-

volle campagnes. Hij had altijd bedankt voor de plakken cake, de Ding Dongs, de Pepsi, de Mr. Goodbars en zelfs de stukken taart, net zoals hij nooit gebruik had gemaakt van de Hungry-Man-magnetronmaaltijden uit de vriezers van de campagnebus. Als vegetariër at hij alleen proteïne op basis van soja, vetarme granen en selderijstengels. En als hij weer eens verplicht aanwezig was op een receptie in het souterrain van een kerk, beperkte hij zich tot de gelatinehapjes met uien en geraspte wortel, en een paar van die kleine roze marshmallows.

Tubbs had blond haar, dat nog dik was hoewel hij de vijftig naderde, een keurig onderhouden blonde snor en een platte buik. Op grond van zijn voedingsgewoonten ging hij ervan uit dat hij zesennegentig kon worden. Of misschien wel negennegentig.

Eén ding ontbrak er in zijn leven: nadat hij vijf jaar geleden van zijn derde echtgenote was gescheiden, had hij geen regelmatig contact meer met een vrouw gehad. Onregelmatige contacten waren er echter voldoende... campagnevrijwilligsters, juridische stagiaires en zo nu en dan een vrouwelijke lobbyist. Hij was altijd populair geweest, iemand met een ruime voorraad politieke anekdotes die grappig, meestal absurd en soms ronduit beangstigend waren. En hij kon ze goed vertellen.

Terwijl hij naar de deur liep, krabde hij zich in zijn kruis. Zijn geslachtsdeel voelde... gevoelig. Schraal. Een beetje beurs.

Zijn laatste onregelmatige vrouw was onregelmatiger dan haar voorgangers geweest. Ze hadden hem er die avond flink van langs gegeven, na een lange werkdag waar Tubbs al flink moe van was geweest. Urenlang op internet en de sociale media, contacten met de andere regelaars verspreid over de staat, om de schade in te schatten, gevolgd door een tumultueuze portie seks, en uiteindelijk de grootste chantagepoging van zijn leven, voor het grootste bedrag ooit...

Hij was afgepeigerd, wat waarschijnlijk de reden was dat hij niet op zijn hoede was.

Tubbs keek door het spionnetje. Niemand te zien. Waarschijnlijk mevrouw Jefferson, dacht hij, die in haar glorie tijd niet groter was geweest dan één meter vijfenvijftig en die nu krom liep van de reumatiek.

Hij opende de deur en...

Verrassing!

Tubbs kwam bij kennis op de vloer van een rijdende auto, een SUV. Hij was zwaargewond en hij wist het. Hij wist niet meer hoe het precies

was gebeurd, als hij het ooit had geweten, maar wel dat er iets vreselijk mis was met zijn hoofd, met zijn schedel. Zijn gezicht en handen waren vochtig van het bloed, hij proefde de smaak van bloed in zijn mond en hij lag er met zijn neus in. Als hij de kracht had gehad, zou hij gekokhalsd hebben.

Hij kon zijn handen bewegen maar zijn voeten niet, en in een kort moment van helderheid registreerde hij nog iets: hij lag op een plastic zeil. Hij wist ook waarom: zodat er geen bloed op de vloer van de auto zou komen.

De beelden in zijn hoofd waren vaag en verward, maar ergens in zijn geest, in het deel dat niet beschadigd was, wist hij wie zijn belagers waren, en hoe het met hem zou aflopen. Ze zouden hem vermoorden. En hij was er zo slecht aan toe dat hij er niets tegen kon doen.

Tubbs was stervende. Het ging niet zozeer om de pijn die hij voelde, want hij was te zwaargewond om zich daar nog druk over te maken. Er zat niets anders op dan te wachten tot het donker zou worden.

De auto reed op een weg zonder oneffenheden, met een flinke vaart, voelde hij aan de trillingen. Een snelweg, die hem van St. Paul wegvoerde. Naar de plek waar hij begraven zou worden, of misschien naar de Mississippi. Hij had geen voorkeur. Een paar minuten nadat hij bij kennis was gekomen, zakte hij weer weg.

Toen hij opnieuw bij kennis kwam, gloeide er diep in zijn brein, in het primitieve deel, een vonkje woede. Was er dan niets wat hij kon doen? Er vormde zich een plan, geen goed plan, maar het was tenminste iets. Iets wat hij kon doen. Er zat bloed aan zijn handen. Met alle kracht die hem nog restte bewoog hij zijn hand over het plastic zeil, bracht hem omhoog en probeerde de letters TG te schrijven.

Dat was alles. Het enige wat hij kon doen. Een paar vegen bloed aan de onderkant van de stoelzitting, waar de bestuurder van de auto ze niet zou zien, maar iemand van de technische recherche misschien wel.

Hij trok zijn hand terug en voelde dat zijn tong uit zijn mond kroop, zonder dat hij er iets aan kon doen, en dat zijn aangezichtsspieren zich ontspanden als voorbode van zijn naderende dood.

Hij leefde nog toen de auto vaart minderde en afsloeg. Hij leefde ook nog toen de auto opnieuw vaart minderde en nu een minder egale weg op reed. Na een laatste bocht kwam de auto met een schok tot stilstand. Portieren werden geopend.

Zijn belagers trokken hem met zeil en al de auto uit en droegen hem weg. De ene zei: 'Die magere spriet is nog zwaar.'

De andere zei: 'Hé, volgens mij ademt hij nog.'

'O ja? Pak de knuppel.'

Net voordat het duister intrad voelde Tubbs de broeierige luchtvochtigheid van moerasland, de geur en de zachte grond onder zijn lichaam. De klap met de knuppel, die zijn schedel verbrijzelde, hoorde noch voelde hij.

Er was niets meer.

2

Lucas Davenport had zijn ijshockeynachtmerrie, waarin de wedstrijd voor het NCAA-kampioenschap op het punt staat te beginnen en hij het ijs op moet, maar hij kan zijn schaatsen nergens vinden. Hij weet waar ze zijn – in kastje 120 – maar de nummers van de kastjes aan de ene kant eindigen bij 110 en die aan de andere kant beginnen bij 140.

Hij weet dat 120 ergens in de grote kleedkamer moet zijn, en terwijl de seconden voor het begin van de wedstrijd wegtikken en het publiek op de tribunes zijn aanmoedigen al schreeuwt, rent hij panisch op blote voeten tussen de rijen kastjes door en kijkt naar de nummers op de deuren...

Terwijl hij dit deed, wist hij dat hij droomde. Hij deed zijn uiterste best om een einde te maken aan de droom, wat de reden was dat hij zich op zondagochtend om acht uur terugvocht naar het heden en Weather bezig hoorde in de badkamer.

Weather, zijn vrouw, die chirurg was, ging op werkdagen altijd al om halfzeven de deur uit. Maar op haar vrije dagen sliep ze nooit langer dan tot een uur of acht. Lucas, daarentegen, was een nachtdier. Hij ging zelden voor twee uur naar bed, behalve voor recreatieve doeleinden, en stond elke ochtend pas om negen uur op, of liever nog wat later.

Op deze ochtend hoorde hij Weather lachen in de badkamer en kwam tot de conclusie dat ze naar de ingebouwde tv keek terwijl ze zich opmaakte. Ze had zich verzet tegen het idee van een tv in de badkamer, maar Lucas had er toch een geïnstalleerd, onder het mom van verhoogde efficiëntie, want dan konden ze naar het ochtendnieuws kijken terwijl ze zich klaarmaakten voor de nieuwe dag.

In werkelijkheid had het vooral met scheren te maken. Hij schoor zich sinds zijn vijftiende en had nooit een baard van meer dan twee weken gehad. Zelfs als hij de zeldzame keren dat hij het scheren om de een of andere reden had overgeslagen meerekende, had hij zich in zijn leven minstens twaalfduizend keer geschoren, en elke keer had hij er-

van genoten. Hij hield ervan er de tijd voor te nemen en had gevonden dat de tv extra glans aan het ritueel gaf.

Nu, net ontsnapt uit het ijshockeystadion en teruggekeerd in het heden, riep hij: 'Wat is er?'

Weather riep terug: 'Meer nieuws over Smalls. Deze keer heeft hij het echt verkloot.'

'Ook goeiemorgen,' riep Lucas terug, waarna hij zich omdraaide en op zoek ging naar een betere droom, bij voorkeur een met een platina-blonde tweeling met strakke, ronde... zzzzzzz.

Net voordat hij terugkeerde in dromenland dacht hij aan Weathers woordkeus. Ze hield niet van grove taal, maar in dit geval had ze helemaal gelijk: Smalls had het verkloot, en niet zo weinig ook.

Lucas Davenport was een grote man met brede schouders en een havige gezicht dat na de eerste volle maand in de herfst nog steeds gebronsd was, waardoor zijn blauwe ogen nog blauwer leken en de littekens in zijn gezicht en hals meer opvielen. Het litteken in zijn gezicht was heel dun en liep als een stukje vislijn over zijn wenkbrauw tot op zijn wang. Dat in zijn hals, midden in zijn keel, was rond met een verticale streep erdoorheen. Geen moment waar hij graag aan terugdacht: het jonge meisje dat opeens een aftandse .22 tevoorschijn had gehaald en hem in zijn keel had geschoten, wat hem zeker gedood zou hebben als Weather en het jachtmes er niet waren geweest. De verticale streep was het gevolg van de tracheotomie die hem het leven had gered. De kogel had zijn wervelkolom maar net gemist.

De gebronsde tint zou in de komende paar maanden verdwijnen, waardoor de littekens vrijwel onzichtbaar zouden worden, tot hij in maart zo bleek als een blaadje schrijfpapier zou zijn.

Om negen uur kwam Lucas uit bed, hij bracht enige tijd door in de badkamer en kwam nog het een en ander te weten over Porter Smalls.

Smalls was een conservatieve republikeinse politicus. Lucas had het niet zo op met rechtse politici, vond ze meestal erg overtuigd van hun eigen gelijk en star in hun opvattingen. Smalls was wat relaxter op die punten. Hij was conservatief, zeker als het ging om abortus, en hij gruwde van belastingen; aan de andere kant had hij een clintoneske houding jegens vrouwen en bezag hij zijn eigen ondeugden zelfs met gevoel voor humor. De burgers van Minnesota vonden die stoutejon-

gensact wel leuk, zeker in vergelijking met alle stijve harken die gewoonlijk dat soort hoge posten bevolkten.

Smalls was rijk. Iemand op het Capitool had Lucas een keer verteld dat hij jong was begonnen, met de verkoop van appels. Hij kocht zijn eerste appel voor tien cent en verkocht hem voor een kwartje. Met dat kwartje kocht hij vijf nieuwe appels, die hij voor een dollar verkocht. Vervolgens erfde hij twintig miljoen van zijn vader en was zijn kostje gekocht.

Weather mocht Smalls niet, omdat hij Medicaid-geld wilde gebruiken om het staatsbudget aan te vullen. Bovendien was hij sterk anti-euthanasie, terwijl Weather een voorstander van de vrije keuze was. Hij was ook antivakbond en wilde alle vakbonden van overheidsambtenaren verbieden door middel van een landelijke wet. 'Belangenverstrengeling,' meende hij. 'Gefinancierd met geld van de belastingbetaler.'

Lucas schonk weinig aandacht aan dit soort zaken. Hij stemde meestal op een democraat, maar niet altijd. Hij had ooit op een republikeinse gouverneur gestemd, niet één maar zelfs twee keer. Van het effect daarvan had hij nooit iets gemerkt.

Hoe dan ook, het had er de schijn van dat de verkiezingsstrijd tussen Smalls en een jonge, aantrekkelijke erfgename uit Minnesota in Smalls' voordeel zou worden beslist, hoewel het close zou zijn. Feitelijk waren haar kwalificaties beter dan de zijne: ze zag er geweldig uit en de berg geld die ze achter zich had was nog groter dan die van hem. Haar enige probleem was dat haar publieke optredens altijd gepaard gingen met een vleugje arrogantie en drammerigheid, of misschien was het wel meer dan een vleugje.

Toen, afgelopen vrijdag, was een enthousiaste jonge vrijwilligster, net zo conservatief als Smalls zelf en met het vanzelfsprekende zelfvertrouwen dat genetisch bepaald lijkt te zijn – het leek wel alsof iedereen die aan de verkiezingen meewerkte barstte van het geld – Smalls' campagnekantoor binnengekomen om hem de laatste cijfers te brengen van de landelijke overheidssteun aan de bruggenbouw in Minnesota, die in politieke kringen 'de grote ontsluiting' werd genoemd.

Ze had later tegen de politie gezegd dat Smalls' computer in de slaapstand stond toen ze het kantoor binnenkwam. Ze had gewild dat hij de cijfers meteen zou zien als hij terugkwam, dus had ze de map op zijn toetsenbord gelegd.

Maar toen de map de toetsen raakte, was het beeldscherm tot leven gekomen en zag ze een soort kinderporno, zo smerig dat de jonge vrouw enkele seconden lang niet had geweten waar ze naar keek. Vervolgens had ze gedaan wat elke brave, jonge republikein zou doen: ze belde haar vader. Die had tegen haar gezegd dat ze moest blijven waar ze was en dat hij de politie zou bellen.

Toen de politie arriveerde, was één blik voldoende en werd de computer in beslag genomen.

En iemand – of misschien wel iedereen – tipte de pers.

Porter Smalls zat in de shit.

Zondagochtend: tijd voor de kranten en de kinderen. Lucas trok een spijkerbroek, een zwart overhemd en een paar zwarte enkellaarzen aan. Hij bewonderde zichzelf enige tijd in Weathers' manshoge bewonderspiegel, sloeg een denkbeeldig stofje van zijn schouder en ging naar beneden, naar de toast, de eieren en de bacon, die hij al had geroken en onder de grill had horen knisperen toen hij nog boven was.

Helen, de huishoudster, zette de borden op tafel toen hij de keuken in kwam. Zijn zoon Sam, een kleuter, zat te kwebbelen over vrachtwagens, waarvan hij er drie bij zijn bord had staan; Letty vertelde over een meisje op school, dat zo graag een trendsetter wilde zijn en die in een alles-of-nietspoging om die status te verwerven een diadeem had gedragen; Weather las in *The Times* een recensie over een of andere kunstenaar die vijf jaar lang had gewerkt aan een timelapsefilm van groeiend en afstervend gras; en baby Gabrielle gooide lepels pap naar de koelkast.

Koppen over Smalls, de ene nog dramatischer dan de andere, sierden de voorpagina's van zowel de kranten van Minneapolis als die van New York. *The Times*, waarvan de redactionele pagina aan hardnekkige constipatie leed, probeerde zijn plezier te verhullen in de zogenaamd bedroefde toon waarop werd gemeld dat er weer eens een overheidsambtenaar op seksuele misdragingen was betrapt; ze hadden niet eens de moeite genomen er het woord 'vermeende' bij te zetten.

Lucas was halverwege de strips van de *Star Tribune* toen zijn mobiele telefoon begon te zoemen. Hij haalde het toestel uit zijn zak, keek op het scherm, raakte het aan en zei: 'Goeiemorgen, Neil. Ik neem aan dat je me vanuit de kerk belt?'

Neil Mitford, de opperwezel van de gouverneur van Minnesota, ging

er niet op in. ‘De baas wil je vanochtend spreken. Hij komt zo de kerk uit en is om halfelf terug op kantoor. Hij heeft om kwart voor elf een afspraak die tot ongeveer halftwaalf in beslag zal nemen. Dus hij wil je om halfelf of om halftwaalf spreken.’

‘Ik denk dat ik halfelf wel red,’ zei Lucas. ‘Gaat het over Tubbs?’

‘Tubbs? Nee, Tubbs is gewoon even de hort op, tijdelijk onbereikbaar. Het gaat over Smalls.’

‘Hoezo Smalls? Dat doet St. Paul toch?’

‘Dat vertelt hij je wel,’ zei Mitford. ‘Kom via de achterdeur. We zetten een bewaker voor je bij de deur.’

Lucas keek op zijn horloge en zag dat hij op tijd op het Capitool kon zijn, zonder te hard te rijden, als hij binnen enkele minuten wegging.

‘Wacht,’ zei Weather. ‘We zouden met z’n allen gaan shoppen.’

‘Ik kan moeilijk tegen de gouverneur zeggen dat hij de boom in kan,’ zei Lucas. ‘Ook al is het zondag.’

‘Maar we zouden onze halloweenkostuums gaan kopen...’

‘Dan ga ik me vervelen, ik loop jullie alleen maar in de weg en bovendien mag ik toch nooit kiezen,’ zei Lucas. ‘Jij en Letty kunnen het samen wel af.’

Letty haalde haar schouders op en zei tegen Weather: ‘Allemaal waar.’

Dus reed Lucas even later met een rustig gangetje over Mississippi River Boulevard, met de kap van de Porsche 911 omlaag, tot aan Summit Avenue, en daarna via Summit, met zijn mooie, grote huizen, naar het Capitool.

Het Minnesota Capitool staat op een heuvel die uitzicht biedt op St. Paul, en door de hoge locatie ziet het er hoger en breder uit dan het U.S. Capitool. Ook een stuk witter.

Lucas parkeerde de auto een straat ervandaan, wandelde de heuvel op, want het was een mooie ochtend, en bleef even staan om te kijken naar een vlinder, die op een zinnia was neergestreken in de hoop nog iets te eten te vinden. Het grote koufront dat het wisselen der seizoenen inluidde, had zich een week daarvoor al aangekondigd, maar vreemd genoeg had het geen vorst meegebracht, zodat je nog overal vlinders en bloemen zag.

Bij de achteringang van het Capitool werd hij opgewacht door een zwaargebouwde bewaker. Lucas en de bewaker hadden ooit samen

straatdienst gedaan bij de politie van Minneapolis – de bewaker verdiende wat bij in zijn vrije uren – dus ze praatten een paar minuten met elkaar, waarna Lucas naar binnen ging en de trap naar het kantoor van de gouverneur op liep.

De gouverneur, of iemand anders, had een dubbelgevouwen krant tussen de deur en de deurpost gelegd, dus Lucas duwde de deur open, raapte de krant op en liet de deur achter zich in het slot vallen. Hij stond in het onverlichte secretaressekantoor en de gouverneur riep: ‘Lucas? Kom verder.’

De gouverneur was een lange, slanke blonde man die Elmer Henderson heette en die over vier jaar namens de democraten een gooi wilde doen naar de post van vicepresident van de Verenigde Staten. De media zeiden dat hij de juiste man was voor een linkse presidentskandidaat die iets meer naar het midden wilde opereren.

Henderson had zelfs kandidaat voor het presidentschap kunnen zijn, ware het niet dat hij in zijn jonge jaren een groot liefhebber van vrouwen was geweest, liefst met twee of drie tegelijk – op Harvard werd hij ‘Elmer het Beest’ genoemd –, en van een snuifje cocaïne. Voor het overige had hij de juiste achtergrond: Ivy League-opleiding rechten, een keurige hoewel wat robotachtige vrouw en kinderen, en ongeveer een half miljard dollar van de 3M-aandelen die hij had geërfd.

Hij stond achter zijn bureau in zijn donkere pak ‘voor naar de kerk’, met de boord van zijn overhemd open en zijn das neergegoot op zijn bureau. Hij had een stapeltje papieren in zijn handen, die hij stond door te bladeren toen Lucas binnenkwam. Hij keek hem aan over zijn bril en zei: ‘Lucas. Ga zitten. Sorry dat ik je op zondagochtend moet lastigvallen.’

‘Dat geeft niet,’ zei Lucas. ‘Moet er iemand vermoord worden?’

‘Diverse mensen, maar dat vraag ik liever niet aan je, of in elk geval niet in dit kantoor, op de dag des Heren,’ zei de gouverneur. Hij haalde zijn duim nog een laatste keer langs de papieren, legde ze toen opzij, drukte op de knop van de intercom op zijn bureau en zei: ‘Kom erbij.’ En aan Lucas vroeg hij: ‘Heb je het gelezen van Porter Smalls?’

‘Ja,’ zei Lucas. ‘Jullie kwamen vast dansend de kerk uit.’

‘En terecht,’ zei een stem achter Lucas. Hij draaide zijn hoofd om en zag Mitford binnenkomen door de zijdeur, die toegang gaf tot zijn kleine, met papieren bezaaide kantoor. ‘Dit is een van de betere politieke

momenten van mijn leven. Ze hebben Porter Smalls bij zijn ballen.'

'Een wat ongelukkige uitdrukking in dit geval,' zei de gouverneur. Hij plofte in zijn bureaustoel, zuchtte en legde zijn alleen in sokken gehulde voeten op zijn bureau. 'Maar wel toepasselijk, neem ik aan. Hij is aan alle kanten genaaid, dat staat vast.'

'Wat meteen een einde maakt aan die Medicaid-onzin,' zei Mitford, die in de andere stoel ging zitten. 'Daar had hij zich hard voor gemaakt, maar aan alles wat hij nu aanraakt, zit een luchtje. "Steunen jullie een wetsvoorstel van een kinderpornojunk? Wat voor mensen zijn jullie?"'

'Ronduit oneerlijk,' zei de gouverneur. Hij zag er niet uit alsof die oneerlijkheid hem erg dwarszat. Hij keek naar Mitford toen hij het zei, maar wendde zich nu tot Lucas. 'Weet je wat het probleem is?'

'Nou?'

'Hij heeft het niet gedaan,' zei de gouverneur. 'Die kinderporno was niet van hem. Ik heb hem gistermiddag thuis opgezocht en we hebben geruime tijd met elkaar gesproken. Hij heeft het niet gedaan.'

'Ik dacht dat jullie gezworen vijanden waren,' zei Lucas.

'Politieke vijanden. Ik ken hem al sinds de kleuterschool, zelfs daarvoor al. We hebben samen op school gezeten, totdat hij naar Yale en ik naar Harvard ging. Zijn zus was een goede vriendin van me... een tijdje.' Hij stopte met praten, keek naar het plafond, plooid zijn lippen in een nostalgische glimlach en riep zichzelf weer tot de orde. 'Ik kan je uit de grond van mijn liberalenhartje zeggen dat Porter het niet heeft gedaan.'

'Misschien is hij op een zeker moment ontspoord?' probeerde Lucas.

De gouverneur schudde zijn hoofd. 'Nee. Het is gewoon niks voor hem om naar kinderporno te kijken. Ik weet naar wat voor soort vrouwen hij kijkt. Ik kan ze je tot in de details beschrijven en geen mens ter wereld zal ze met kinderen verwarren. Hij houdt van blond, met grote borsten en ronde konten. Dat was op de kleuterschool al zo en zo is het nog steeds. Kijk maar naar zijn medewerkers, dan begrijp je wat ik bedoel.'

'Daar kun je niet altijd aan zien wat...' begon Lucas, maar de gouverneur stak zijn vinger op.

'Nog iets anders,' zei hij. 'Die vrijwilligster heeft gezegd dat ze zijn kantoor binnenkwam, een map met papieren op zijn toetsenbord legde en ineens die porno op zijn beeldscherm zag verschijnen. Als het echt zo is gebeurd, zou dat betekenen dat die kinderporno al op zijn scherm

stond toen hij zijn kantoor uit liep voor een of andere campagnebespreking, en dat hij niet de moeite nam om de deur achter zich op slot te doen, met die porno op zijn beeldscherm. Na een tijdje ging het beeldscherm op zwart, maar die porno stond er nog steeds op en kon daar door iedereen, op elk moment, worden gevonden. Smerig spul, is me verteld. Erger dan erg. Hoe dan ook, stel dat haar verhaal waar is: het scherm staat op zwart als ze binnenkomt, en het licht op als ze die map op zijn toetsenbord legt. Porter was een van de besten van zijn jaar toen hij afstudeerde op de rechtenfaculteit van Yale. Hij is niet dom en hij neemt zelden risico's. Geloof je echt dat hij zoiets zou doen?'

'Zelfs intelligente mensen...'

'Ach, wat een onzin,' zei de gouverneur en hij wuifde het weg.

'... hebben soms suïcidale...'

'Porter is iemand die een hersenscan laat maken als de kapper zijn haar te kort knipt,' zei de gouverneur. 'Hij wil minstens honderd worden, bij voorkeur met een grote, rondborstige blondine die met haar dikke kont op zijn gezicht zit.'

Lucas dacht erover na en moest toegeven dat er iets in zat. 'Dat met die vrijwilligster... dat zit me dwars.'

'En terecht,' zei de gouverneur. Hij haalde zijn voeten van zijn bureaublad, ging rechtop zitten en zei: 'Ik wil dat jij dit uitzoekt, Lucas. Maar in stilte. Ik wil geen mensen op de kast jagen zonder... zonder een goede reden om ze op de kast te jagen.'

'Nog één vraag,' zei Lucas. 'We hebben het hier over iemand die jullie, als partij, kunnen missen als kiespijn. Waarom...?'

'Omdat het ethisch juist is, voornamelijk,' zei de gouverneur. 'En er is nog een andere reden. Dit soort shit gaat gewoon te ver. Veel te ver. De meeste republikeinen zijn niet gek. Dat zijn normale, goede mensen. Net als de meeste democraten. Maar als iets als dit moedwillig is gedaan, vormt het een bedreiging voor iedereen. Je hoeft maar "kinderporno" te zeggen en iemands carrière is voorbij. Het maakt niet uit wat hij heeft gedaan, wat voor mens hij is en hoe hard hij heeft gewerkt, het maakt niet eens uit of er bewijs is of niet. Als de media het eenmaal hebben opgepikt en het vaak genoeg hebben herhaald, kan het nooit meer ongedaan worden gemaakt. Als je de aartsbisschop van Canterbury morgen op tv laat vertellen dat hij over waterdicht bewijs beschikt dat Porter Smalls onschuldig is en vijftig bloggers beweren lang genoeg het tegendeel, dan wordt de aartsbisschop de dag daarna door CNN

voor leugenaar uitgemaakt. Dus we hebben het hier over gevaarlijke, immorele, antidemocratische zaken.’

‘Wil je zeggen dat de media gevaarlijk, immoreel en antidemocratisch zijn?’

‘Eh... ja,’ zei Henderson. ‘Ze zien zichzelf niet zo, maar in feite zijn het criminelen. In de oorspronkelijke zin van het woord.’

‘Juist,’ zei Lucas.

‘En dan is er, natuurlijk, nog iets anders,’ zei de gouverneur. ‘De minder ethische kant.’

‘O-o,’ zei Lucas.

Mitford zei: ‘Er gingen al geruchten dat hij erin geluisd zou worden. Al voordat die porno werd gevonden, waren er aanwijzingen dat Smalls iets te wachten stond. Als blijkt dat een of andere jonge hacker er namens de democraten achter zit, dat het gewoon een smerige, nietsontziende campagnetruc is, kunnen we meer problemen verwachten. En als dat zo is, moeten we dat zo snel mogelijk weten. De verkiezingen zijn te dichtbij om met onze duimen te blijven draaien.’

De gouverneur voegde eraan toe: ‘Maar het onderzoek moet in stilte plaatsvinden. Onzichtbaar is een betere omschrijving.’

Mitford zei: ‘In absolute stilte. Die nieuwe ster van het Openbaar Ministerie wil niks liever dan ons van de troon stoten. Hij denkt dat hij een goede kans maakt als hij Smalls veroordeeld krijgt. Als hij erachter komt dat jij aan het rondneuzen bent, zet hij je zo snel buitenspel dat je niet weet wat je overkomt. En dan werk je straks voor hem.’

‘Het lijkt jou minder te doen dan de gouverneur,’ zei Lucas tegen Mitford. ‘Dat Smalls erin wordt geluisd.’

‘Ik word betaald om mijn oog op de bal te houden, dus dat doe ik,’ zei Mitford. ‘Op de korte termijn levert het ons geen voordeel op als we een sukkel als Smalls uit de shit helpen. Als het iets oplevert, zal het een schouderklopje in het hiernamaals zijn, maar in elk geval niks concreets. Maar als de republikeinen erachter komen dat wij hebben geprobeerd Smalls’ huid te redden, dan... nou, je weet wel, kunnen we misschien voor het vicepresidentschap gaan. Aan de andere kant, als wij dit hebben gedaan, en dan bedoel ik “wij” in de ruimste zin van het woord, en het komt uit, op – laten we zeggen – de vrijdag voor de verkiezingen...’

‘Ik kan me niet veroorloven de steun van het Huis van Afgevaardigden te verliezen,’ zei Henderson. Die had hij ook niet direct nodig. Hij

had nog twee jaar van zijn tweede termijn te gaan.

‘Maar Smalls zit al in de Senaat,’ zei Lucas. ‘Hoe kan dat invloed hebben op het Huis van Afgevaardigden van Minnesota?’

‘Omdat onze meerderheid te klein is. Als het uitkomt dat wij hebben geprobeerd de verkiezingen van de landelijke Senaat te saboteren met kinderporno, vreet Smalls ons in de laatste dagen voor de verkiezingen met huid en haar op. Dan zet hij de republikeinen zo op scherp dat ze ons minstens drie of vier zetels afpikken. En als wij het Huis kwijt zijn en de Senaat blijft republikeins, wat dan zal gebeuren, hebben ze de daaropvolgende twee jaar de tijd om trucs te bedenken waarmee ze mij onderuit kunnen halen.’

‘En dat kunnen we niet hebben,’ zei Mitford. ‘Ik bedoel, echt niet.’

‘Aan de andere kant, als Smalls ons iets schuldig is, ook al weet niemand ervan, zal hij over de brug komen,’ zei de gouverneur. ‘Zo iemand is hij. Hij zal niet de strijd met ons aangaan als we iets van hem tegoed hebben.’

‘Oké,’ zei Lucas en hij stond op. ‘Ik doe het.’

‘Geweldig,’ zei de gouverneur. ‘Bel me elke dag op.’

‘En als hij wel schuldig is?’ vroeg Lucas.

‘Dat is hij niet,’ zei de gouverneur.

Lucas zei: ‘Ik zal Rose Marie moeten inlichten. Ik kan dat niet... níét doen.’ Rose Marie was het hoofd Openbare Veiligheid en een goede vriendin van Lucas.

De gouverneur schrok. ‘Jezus christus, Lucas...’

‘Ik kan er niet omheen,’ hield Lucas vol.

De gouverneur wierp zijn handen in de lucht. ‘Goed dan. Als je haar spreekt, zeg dan dat ze me belt. Ik moet eerst... Wacht. Shit, nee. Ik bel haar zelf wel, nu meteen. Ga jij aan de slag. Ik zou graag binnen, laten we zeggen, drie dagen iets concreets willen zien. Liever binnen twee dagen.’

‘Maar...’

‘Schiet op.’ Henderson wuifde hem het kantoor uit.

Rose Marie Roux was begonnen bij de politie, had als advocaat en als openbaar aanklager gewerkt, was vervolgens senator en korpschef van de politie van Minneapolis geweest en was uiteindelijk door Henderson benoemd als hoofd Openbare Veiligheid. Ze had de leiding over

diverse politiediensten, waaronder BM, het Bureau Misdaadbestrijding. Ze zag Lucas als een goede vriend, én als bruikbaar instrument om haar politieke doelen te bereiken, die trouwens niet alleen met de strijd tegen de misdaad te maken hadden. Zij had hem zijn baan bij BM bezorgd.

Rose Maries man was tien jaar ouder dan zij en toen hij met pensioen was gegaan, had hij haar zover gekregen dat ze hun huis in een rustige buitenwijk van Minneapolis hadden verkocht en een groot, modern appartement in het centrum van St. Paul hadden betrokken. Lucas gaf de gouverneur een paar minuten om haar te bellen en daarna, toen hij terugliep naar zijn auto, belde hij haar zelf.

‘Ben je thuis?’

‘Ja, kom maar. Ik druk alvast op de deuropener van de garage.’

Lucas was vaak genoeg bij haar op bezoek geweest om te weten wat hij moest doen: hij wachtte tot de garagedeur omhoogging, zette de Porsche op een van de bezoekersplekken en nam de lift naar de bovenste verdieping. Rose Maries man deed open, met *The Times* in de ene hand en een stuk toast met boter en jam in de andere. ‘Ze zit op het terras,’ zei hij.

‘Heb je de herfstbladeren al opgeruimd?’

‘Goddank dat er penthouses bestaan... veel te hoog voor herfstbladeren,’ zei hij.

Rose Marie, gehuld in een wollen stola, zat in een terrasstoel een sigaret te roken; nicotinekauwgom, meende ze, was voor mietjes. Ze was klein van stuk, begon al flink uit te dijen en haar haarkleur veranderde voortdurend. Lucas mocht haar heel graag.

Toen hij het terras op kwam zei ze: ‘Ik stel het op prijs wat je hebt gedaan, dat je me erbij hebt betrokken. Het kan in diverse opzichten een interessante zaak worden. Hoewel die natuurlijk ook een keerzijde heeft.’

Ze drukte de sigaret uit in de stenen asbak op het tafeltje naast haar stoel. Toen Lucas tegenover haar ging zitten, vroeg ze: ‘Hoe bevalt je baan je?’

‘Best,’ zei Lucas. ‘Ik doe dit werk al een tijdje.’

‘Als dit soort dingen te vaak gebeurt, vlieg je eruit,’ zei Rose Marie. ‘Dat is onvermijdelijk.’

Lucas haalde zijn schouders op. ‘Ik doe dit werk omdat het interes-

sant is. Deze opdracht is interessant. Als ik dit niet deed, zou ik in Black Duck op kippendieven jagen.'

Rose Marie zei: 'Ik moet vaak denken aan hoe het zal zijn als ik deze baan niet meer heb. Als Elmer vicepresident wordt, zorgt hij wel voor ons, voor ons allebei. Wordt hij het niet, dan raak ik werkloos en jij waarschijnlijk ook.'

'Wat een opwekkende gedachte,' zei Lucas.

'We moeten de realiteit onder ogen zien,' zei Rose Marie. 'We hebben het allebei goed gedaan. Maar ik voel er niks voor om met pensioen te gaan, en jij bent daar nog veel te jong voor. Financieel zitten we allebei goed, maar wat moeten we verdomme de hele dag doen? Consultants worden? Ik heb geen zin om me voor iets verkiesbaar te stellen.'

'Ik heb er eigenlijk nooit over nagedacht,' zei Lucas.

'Dat zou je wel moeten doen,' zei Rose Marie. 'Want zelfs als Elmer vicepresident wordt, is het nog maar de vraag of je blij zult zijn met wat hij voor je in de aanbieding heeft. Ik red me wel, want in principe ben ik politicus, dus ik kan in Washington gaan werken of voor zijn kantoor hier. Maar jij... ik weet niet wat jij zou kunnen doen. Volgens mij is het niks voor jou om als een of andere FBI-functionaris te gaan werken. Of als hulpje van Elmer.'

'Nee.'

'Nou, vroeg of laat zal jouw naam met deze klus in verband worden gebracht,' zei Rose Marie. 'Of er een rel van komt of niet. Als de procureur je niet voor de rechter sleept namens het OM, doet Porter Smalls het wel namens de verdediging. Veel mensen van Openbare Veiligheid en van BM houden daar niet van, van dit politieke gedoe. En jij raakt daar nogal vaak in verzeild. Als ik er niet meer ben om je in bescherming te nemen, en Elmer is er ook niet meer..'

'Ach, het komt wel goed, Rose Marie,' zei Lucas. 'Ik ben wel vaker ontslagen. Maak je geen zorgen.'

'Goed dan.' Ze bleef hem even aankijken en vroeg: 'Wat ben je van plan? Met Smalls?'

'Het zo lang mogelijk heel stil te houden,' zei Lucas.

'Hoe wilde je dat doen?' vroeg ze.

'Dat weet ik nog niet. Ik heb een paar ideeën, maar die wil je vast niet horen.'

'Nee, dat klopt, dat wil ik niet.'

'Dan ga ik maar eens aan de slag...' Lucas stond op.

Rose Marie zei: 'Ik zal met Henry praten. Ervoor zorgen dat hij rekening houdt met de aard van de situatie.' Henry Sands was de directeur van BM, en hij was benoemd door Henderson. Als hij wist dat Henderson achter Lucas' onderzoek stond, zou hij zich wel koest houden. Tenzij hij natuurlijk een voordelige gelegenheid zag om iets naar een journalist te lekken. Hij mocht Lucas niet erg, wat geen probleem was, want Lucas mocht hem evenmin.

'Mooi,' zei Lucas. 'En hé... relax. Het komt allemaal goed.'

'Nee, dat komt het niet,' zei ze. 'Ik kan je bijna garanderen dat wat er ook uit komt, het niet goed zal zijn.'

Lucas dacht erover na toen hij terugliep naar de auto. Rose Marie had waarschijnlijk gelijk op het punt van het politieke gevaar. Al stond de Heer zelf aan je zij, de politiek kon je altijd de das omdoen. Wat hem een specifiek probleem opleverde, namelijk dat er minstens één persoon van BM was die hij niet bij het onderzoek kon betrekken: Del Capslock. Del had overal contacten, aan beide kanten van de wet, en hij kende het plaatselijke pornocircuit vanbinnen en vanbuiten.

Maar Del was afhankelijk van zijn salaris van BM en de andere voorzieningen, voor zijn levensonderhoud. Hij had een vrouw en een kind, en nog een jaar of vijftien te gaan voor zijn pensioen. Iedereen bij BM wist dat er een speciale band was tussen hem en Lucas, en dat was verder prima, zolang Lucas hem maar niet meesleepte als hij ten val werd gebracht.

Over zijn eigen positie maakte Lucas zich nauwelijks zorgen. Ooit, in de jaren negentig, hadden ze hem uit het politiekorps van Minneapolis geschopt en was hij op zoek gegaan naar iets anders wat hij kon doen. Hij had toen al geruime tijd een redelijk winstgevend bijbaantje als ontwerper van instructiecurricula op basis van rollenspellen, waarmee hij in zijn studietijd al was begonnen, hoewel toen alleen nog op papier. Na zijn ontslag bij de politie had hij contact gezocht met een programmeur van de IT-afdeling van de universiteit en samen hadden ze simulatiesoftware ontworpen die op politiecomputers geïnstalleerd kon worden en waarmee extreem stressvolle situaties tijdens politiewerk konden worden nagespeeld.

Davenport Simulations – het bedrijf bestond nog steeds, hoewel hij er geen deel meer van uitmaakte – had het heel goed gedaan in de jaren negentig, en na de aanslagen op het World Trade Center zelfs

nog veel beter. In plaats van alleen simulatiesoftware voor de politie produceerden ze nu tientallen simulaties, van bodyguardtraining tot en met complete luchtgevechten met straaljagers. En toen het management Lucas uitkocht, was hij de deur uit gelopen met meer geld dan hij ooit in zijn leven zou kunnen opmaken.

Hij was rijk. Porter Smalls was rijk. De gouverneur was heel rijk, net als Porter Smalls' politieke tegenstander, en zelfs de vrijwilligster met wie alle ellende was begonnen was rijk, of zou dat in de nabije toekomst zijn. Overal waar je keek zag je rijke mensen, dus het zou een soort *Gunfight at the U.S. Dollar Corral* worden.

Zelf zat hij in elk geval goed, hoe het ook afliep. Als de Porter Smalls-zaak in een politiek moeras zou eindigen, kon hij altijd nog... golfballen gaan putten in de tuin.

Del kon dat niet.

Lucas opende de portieren van de 911 en bleef even naast de auto staan om erover na te denken.

Dus Del kon hij afstrepen. Net als zijn andere vrienden bij BM.

Wat de vraag opriep wie er nog overbleef, en waar hij de informatie moest zoeken die hij nodig had. Hij moest glimlachen om de houding van de gouverneur: regel het, had hij gezegd, binnen een paar dagen, en hou het muisstil. Het kon hem niet schelen hoe of met wie. Hij verwachtte gewoon dat het gedaan zou worden, en hij zou er waarschijnlijk niet eens meer over nadenken totdat Lucas hem belde.